

τες τὴν Ὀλλανδίαν διακηρύττουσι συμφώνως, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἴσως Κράτος ἐν Εὐρώπῃ, ἔνθα, σχετικῶς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦ πληθυσμοῦ, αἱ εὐποροὶ τάξεις προσέρχονται μετὰ τηλικαύτης γενναιοδωρίας εἰς ἀρωγὴν τῶν ἐνδεστέρων.

Ταῦτα λέγοντες δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ Ὀλλανδικὸς λαὸς δὲν ἔχει ἐλαττώματα. Τὸ κυριώτερον αὐτοῦ ἐλάττωμα εἶνε, ἐὰν πρέπη νὰ λογισθῆ ὡς ἐλάττωμα, ἡ ἔλλειψις τῶν προσόντων ἐκείνων, ἅπερ εἶδει νὰ ἐνυπάρχωσιν ὡς λάμψις καὶ θέλγητρον τῶν ἀρετῶν του. Ἐν τῇ σταθερότητι αὐτοῦ ἠδύνατό τις νὰ εὔρη εἰδός τι πνεύματος, ἐν τῇ τιμιότητι γλισχρότητα, ἐν τῇ ψυχρότητι ἔλλειψιν αὐτοβουλίας καὶ αἰσθήματος, ἔλλειψιν τέλους πράγματός τινος, ὅπερ εἶνε τὸ ἄνθος, οὕτως εἶπειν, τῆς ἀγάπης, τῆς γενναιότητος, τῆς ἀληθοῦς μεγαλοψυχίας. Πλὴν καθ' ὅσον προσπαθεῖ τις νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν καλλίτερον, κατὰ τοσοῦτον διαστρίζει νὰ ἀπαγγεῖλῃ κρίσεις τοσοῦτον αὐστηράς, καὶ αἰσθάνεται αὐξάνον πρὸς αὐτὸν τὸ αἶσθημα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς συμπαιθείας. Ὁ Βολταίρος ὁμιλῶν περὶ Ὀλλανδίας, ἠδυνήθη νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὸ περίφημον αὐτοῦ λόγιον: «Adieu, canaux, canards, canaille». Ὑποχρεωθεὶς ὁμως νὰ ἐκφέρῃ σοβαρὰν τινα κρίσιν ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης οὐδόλως ἐπελάθετο ὅτι ἐν τῇ πρωτεύουσῃ αὐτῆς δὲν εὔρεν οὔτε ἀεργον, οὔτε πτωχόν, οὔτε ἄσωτον, οὔτε αὐθάδη, ὅτι εἶδε παντοῦ ἐδρευούσας τὴν ἐργασίαν καὶ μετριοφροσύνην. Ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων ἐκήρυττεν ὅτι οὐδεὶς εὐρωπαϊκὸς λαὸς δὲν ἀνεβίβασεν εἰς σημεῖον τοσοῦτον ὑψηλὸν, ὅσον ὁ ὀλλανδικός, τὴν ὀρθὴν κρίσιν καὶ τὸ ἔμφυτον αἰσθημα τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ λογικοῦ. Ὁ Καρτέσιος ἐποίει περὶ αὐτοῦ τὸν μεγαλείτερον ἔπαινον, ὃν φιλόσοφος ἠδύνατο νὰ πλέξῃ προκειμένου περὶ λαοῦ. Κατ' αὐτὸν, τῶνόντι εἰς οὐδεμίαν ἄλλην χώραν ἀπολαύει τις μεζόνος ἐλευθερίας ἢ ἐν μέσῳ τῶν Ὀλλανδῶν. Ὁ δὲ Κάρολος Β' ἀπένειμεν αὐτοῖς τὸν ὀραιότερον ἔπαινον, ὃν ἡγεμῶν δύναται νὰ δώσῃ εἰς λαόν. «Δὲν ὑπάρχουσιν, εἶπε, καλλίτεροι ὑπήκοοι καὶ χειρότεροι δοῦλοι». Ἀγγλος τις ἔγραφεν ὅτι οἱ Ὀλλανδοὶ ἐμπνέουσιν ὑπόληψιν, μὴ δυναμένην ὁμως νὰ φθάσῃ μέχρις ἀγάπης. Ἴσως δὲν τοὺς ὑπελήπτετο ἀρκούντως.

[Ἐκ τῶν τοῦ De Amicis].

Γ Γ.

Γάλλος τις ὑπουργός, γνωστὸς διὰ ταχύτητα περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, καὶ ὅστις ἀπασῶν τῶν διασκεδάσεων μετείχε συγχρόνως, ἠρωτήθη ποτὲ πῶς ἠδύνατο νὰ συμβιβάσῃ τὴν ἐργασίαν μετὰ τῶν τέρψεων.

— Ἀπλῶς, ἀπήντησεν, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἀναβάλλω διὰ τὴν ἐπαύριον ὅ,τι δύναμαι νὰ πράξω σήμερον».

ΕΚΕΙΝΟΣ

Τριγύρω του νιάτα περνοῦν χαρωπὰ,
Μιλοῦν, ζευγαρώνουν, γελοῦνε οἱ ἄλλοι,
Κι' ἐκεῖνος σωπαίνει ὄχρὸς κι' ἀκουμπᾷ
Ἐπὶ τὸ χέρι ἐπάνω γλυκὰ τὸ κεφάλι.

Διαβαίνει μιὰ κόρη, γοργὰ τὸν θωρεῖ,
Καὶ μ' ἕνα γοργότερο γέλιο της λέει:
«Ἀχ! νάξερα ποῖά εἶν' ἐκεῖν' ἡ σκληρὴ
Ποῦ τόσῳ βαθεῖα τὴν καρδοῦλα του καίει!»

Τὸν βλέπει μιὰ μάνα, καὶ πῶς τὸν ποιεῖ!
«Φτωχὸ παλληκάρη! δὲ θάγῃ μαννοῦλα...»
Βαθύπλοτος γέρος πετᾷ μιὰ φωνή:
«Τὴν ἄδεια του κλαίει ὁ μαῦρος σακκοῦλα».

Τρανὸς βουλευτὴς ἐμπροστά του περνᾷ
Καὶ λέει μὲ τρανῆς βεβαιότητος σχῆμα:
«Σὲ ὄνειρ' οὐς του μεγάλο γυρνᾷ»
Ποῖός ξερεῖ μὴν εἶν' ὄνειρό του τὸ Βήμα!»

Τριγύρω του νιάτα περνοῦν χαρωπὰ,
Μιλοῦν, ζευγαρώνουν, γελοῦνε οἱ ἄλλοι,
Κι' ἐκεῖνος σωπαίνει ὄχρὸς, κι' ἀκουμπᾷ
Ἐπὶ τὸ χέρι ἐπάνω γλυκὰ τὸ κεφάλι.

Γιὰ Βήματος δόξαις δὲν ἔχει τρεμοῦλα
Κι' ἀπ' ὅλα τὰ εὔγε αὐτὸς ἀγαπᾷ
Τοῦ γέρου φτωχοῦ τὴ θλιμμένη εὐχῶλα,
Ἐπὶ τὸ δίσκο του ὅταν ἐλέη σκορπᾷ.

Ὁρφάνις φαρμάκι δὲν ἤπιεν ἀκόμα,
Καλότυχος γέρνε σὲ μάνας πλευρό
Καὶ πλούτη; Σ τῆς μάνας του βρῖσκει τὸ στόμα
Τὸν πῶ ἀκριβόνε φιλιῶν θησαυρό.

Ὁ ἔρωσ ταῖς πῖθ του βαθεῖαις εὐωδίαις
Ταῖς σκόρπισεν ὅλαις ἐς αὐτὴ τὴν καρδιά
Μὰ τώρα διψᾷ πῖθ ἕψηλαις εὐτυχίαις,
Πῖθ ἄσπρου ἀνθοῦ λαχταρεῖ μυρουδιά.

Συχνὰ ἐς τῆς καρδιάς του τὰ πύρινα βῆθη
Αὐτιάζεται ἤχους κρυφῆς μουσικῆς
Καὶ βάλσαμο θέλει ἐς τοῦ κόσμου τὰ πάθη
Νὰ χύσῃ τοὺς ἤχους σὲ στίχους γλυκεῖς.

Τὴν ἀπλαστὴ θέλει αὐτὴ μουσικὴ
Νὰ πλάσῃ σὲ στίχων στροφαῖς φερωμένας,
Καθὼς ὁ τεχνίτης σὲ πέτρα λευκὴ
Ἀγάλματος δίνει θωριαῖς χιονισμένας.

Γιὰ τοῦτο ἔμπροστά του ἐνῶ χαρωπὰ
Μιλοῦν, ζευγαρώνουν, γελοῦνε οἱ ἄλλοι,
Ἐκεῖνος σωπαίνει ὄχρὸς κι' ἀκουμπᾷ
Ἐπὶ τὸ χέρι ἐπάνω γλυκὰ τὸ κεφάλι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

Ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς ὑψηλίου, εἰς Ἀμερικανὸς, ἀφίκετο πρό τινος εἰς Παρισίους. Ὁ νέος οὗτος σύγχρονος Κραῖτος ὀνομάζεται Βανδερβίλ καὶ κατέχει περιουσίαν 2,500,000,000 φράγκων!

Ὁ κ. Βανδερβίλ δὲν ἀπέκτησε μόνος τὸ κολοσσαῖον τοῦτο ποσόν, ἀλλ' ἐδιπλασίασε τὸ καταλιφθὲν αὐτῷ παρὰ τῶν γονέων του.

Μεταξὺ τῶν ἰδιοκτησιῶν του ἀναφέρεται καὶ ὀλόκληρός τις σιδηροδρομικὴ γραμμὴ.